

Sygn. akt VIII W 37/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Izabela Skórzyńska
Protokolant:	Stażysta Magdalena Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 roku

sprawy oskarżonego **M. S.**

urodz. (...) w T.

syna B. i I. z domu W.

oskarżonego o to, że:

I. będąc podatnikiem podatku dochodowego uporczywie nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w terminie ustawowym do dnia 30.04.2015 r. podatku dochodowego od osób fizycznych w wysokości wynikającej z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2014 r. PIT-36L tj. w wysokości 11.739 zł oraz w terminie ustawowym do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dochód był uzyskany zaliczek na podatek za okres: III-V, VII-XI/2014 r. w wysokości łącznej 12.348 zł

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

II. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za I, III-IV kw. 2014 r., I-II kw. 2015 r. w łącznej kwocie 80.504 zł

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

ORZEKA:

I. oskarżonego M. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, to jest wykroczenia skarbowego z art.57 §1 k.k.s. oraz czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, to jest wykroczenia skarbowego z art.57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art.57 §1 k.k.s. w zw. z art.50 § 1 k.k.s. wymierza mu łącznie karę 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych grzywny;

II. zwalnia w całości M. S. od uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII W 37/16

UZASADNIENIE

M. S. od 2001 roku prowadził jednoosobową działalność gospodarczą, zajmującą się usługami transportowymi. W związku z tym, był on zobowiązany do obliczania i wpłacania podatku dochodowego oraz podatku od towarów od i usług. W 2014 roku jego sytuacja materialna uległa pogorszeniu. Wynikało to z opóźnień w uzyskiwaniu płatności od kontrahentów. Jednocześnie M. S. uiszczał liczne, ciężące na nim zobowiązania, w postaci kredytów na zakup samochodów, kredytu na dom, wynagrodzeń dla pracowników, czy też innych należności, związanych z prowadzonym przezeń przedsiębiorstwem. W związku z ich płatnością, nie posiadał on środków wystarczających na zapłatę podatków.

Dowód: -wyjaśnienia oskarżonego – k.32, 57v.

M. S. nie wpłacił w terminie, tj. do 30 kwietnia 2015 roku, Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., podatku dochodowego od osób fizycznych, w wysokości wynikającej z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w 2014 roku PIT-36L, tj. 11739 złotych, a ponadto nie wpłacał w terminie ustawowym do 20 dnia następującego po miesiącu, w którym dochód był uzyskany, zaliczek na podatek za okresy: marzec-maj oraz lipiec-listopad 2014 roku, w łącznej wysokości 12 348 złotych.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k.32, 57v.

-karta weryfikacji zeznania rocznego – k.2;

-zawiadomienie w sprawie popełnienia wykroczenia skarbowego – k.1;

-lista zaległości – k.10;

-wyznaczenie terminu do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k.7-8;

-deklaracja PIT-36L – k.11-12.

M. S. nie wpłacał w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., podatku od towarów i usług za następujące okresy: I, III i IV kwartał 2014 roku oraz I i II kwartał 2015 roku, przez co uszczuplił ów podatek w łącznej kwocie 80504 złote.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k.32, 57v.

-zawiadomienia w sprawie popełnienia wykroczenia skarbowego – k.3-5;

-listy zaległości – k.6, 9-10;

-wyznaczenie terminu do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k.7-8;

-deklaracje VAT – k.13-22.

M. S. nie składał wniosków o udzielenie ulg w spłacie w/w zobowiązań podatkowych.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k.32, 57v.

-informacja wewnętrzna – k.36.

M. S., w miarę posiadanych środków pieniężnych – po opłaceniu innych zobowiązań – dokonuje spłat powyższych zaległości podatkowych. Wobec tego, jego zadłużenie z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 rok zmniejszyło się do około 5 000 złotych, zaś w podatku od towarów i usług za I, III i IV kwartał 2014 roku oraz I i II kwartał 2015 roku – do około 50 000 złotych.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k.32, 57v.

-aktualne listy zaległości – k.55-56.

M. S. ma 46 lat. Jest żonaty, jednakże nie prowadzi z małżonką wspólnego gospodarstwa domowego. Nie ma on nikogo na utrzymaniu. M. S. posiada wykształcenie zawodowe, jego zawód wyuczony to kierowca. Prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych, z tytułu wykonywania której osiąga dochód w wysokości około 10-12 tysięcy złotych netto miesięcznie. M. S. nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k.57;

-karta karna – k.34;

-informacja o dochodach – k.35.

W toku dochodzenia M. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oznajmił wówczas, że opisane w zarzutach zaległości podatkowe stanowią rezultat opóźnień w uzyskiwaniu płatności od kontrahentów, jak również konieczności regulowania zobowiązań związanych z kredytami za dom oraz samochody. Wyjaśnił, iż nie ubiegał się w związku z tym o udzielenie ulg w płatnościach. Wskazał, iż spłaca przedmiotową zaległość podatkową regularnie, jednakże nie ma szans na to, by obecnie uregulować ją w całości.

Z kolei w trakcie rozprawy M. S. oznajmił, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, iż wynika to z tego, że starał się częściowo regulować przedmiotowe zaległości podatkowe, jak również zależało mu na kontynuowaniu działalności gospodarczej, wobec czego zdecydował, że będzie spłacał inne zobowiązania, zaś z powinności zapłaty podatków będzie wywiązywał się w ostatniej kolejności.

Wyjaśnienia M. S. w zakresie stanu faktycznego sprawy Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Relacja oskarżonego jest bowiem wewnętrznie spójna, logiczna i konsekwentna, a nadto nie była kwestionowana przez oskarżyciela. Co jednak najistotniejsze, znajduje ona potwierdzenie w pozaosobowych źródłach dowodowych, w postaci dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania. Odrębną kwestią jest przy tym ocena podsądnego, iż nie ponosi on winy za brak regulowania zaległości podatkowych, której Sąd nie podzielił, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów w postaci: informacji z Krajowego Rejestru Karnego, zawiadomień w sprawie podejrzenia popełnienia wykroczenia skarbowego, karty weryfikacji zeznania rocznego, list zaległości podatkowych, wyznaczenia terminu do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, deklaracji dla podatku od towarów i usług i podatku dochodowego, jak również informacji o dochodach oraz o braku składania wniosków o udzielenie ulg w płatnościach podatków. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione ku temu podmioty i w przewidzianej prawem formie. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a co więcej korelują one z wyjaśnieniami oskarżonego.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż stan faktyczny sprawy, jaki również kwalifikacja prawna czynów zarzucanych M. S. nie budzą wątpliwości.

Norma wyrażona w art. 57 § 1 k.k.s. przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe polegające na uporczywym nie wpłacaniu w terminie przez podatnika należnego podatku.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż w postanowieniu Sądu Najwyższego z 27 marca 2003 roku (I KZP 2/03 OSNKW 2003, Nr 5-6, poz. 57) odrzucono nawiązującą do niealimentacji tezę, jakoby koniecznym warunkiem „uporczywości” w świetle art.57 §1 k.k.s. była obiektywna możliwość zapłaty podatku. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela wrażony w owym postanowieniu i dominujący w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych. Podatnik nie może bowiem przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych regulujących terminowo podatki podatników swoich niepowodzeń gospodarczych i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych tłumacząc się brakiem środków.

W szczególności nie można uznać za okoliczność usprawiedliwiającą opóźnienie w regulowaniu podatku tego, że nie zgromadził on na czas środków finansowych na pokrycie owej należności w terminie. Zła wola podatnika polega tu na tym, że akumuluje on środki pieniężne na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą posiadania owych środków także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z przewidzianych w Ordynacji podatkowej ulg przy czasowym braku środków, w postaci rozłożenia podatku na raty, czy też odroczenia jego płatności.

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wyjaśnienia M. S., wedle których nie płacił podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych, gdyż przeznaczał środki pieniężne na uiszczanie rat zaciągniętych przez siebie kredytów, czy też na inne zobowiązania związane z prowadzoną przez działalnością gospodarczą, nie usprawiedliwiają naruszeń jakich się dopuścił. Oskarżony miał pełną świadomość obowiązku zapłaty należnego Skarbowi Państwa podatku. Mimo zwłoki z ową zapłatą, dokonywał on kolejnych transakcji, a zatem czynnie uczestniczył w obrocie gospodarczym, co potwierdzają składane przez oskarżonego do Drugiego Urzędu Skarbowego w T. deklaracje. Jego postawa względem ciężących obowiązków podatkowych była bierna i utrzymywała się nieprzerwanie przez okres wielu miesięcy. W tym czasie oskarżony nie występował do organów podatkowych o rozłożenie na raty nie zapłaconych kwot podatków, bądź też odroczenie terminów ich płatności.

Wobec powyższego, wina M. S. nie budziła jakichkolwiek wątpliwości.

Sąd uznał, że czyny oskarżonego wyczerpały znamiona wykroczeń skarbowych z art.57 §1 k.k.s. i po zastosowaniu art.50 §1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10000 złotych. Przy orzekaniu tej kary, Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów, dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego postawę, jak również stosunki majątkowe, rodzinne oraz dochody i możliwości zarobkowe sprawcy.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę wysokość łącznej kwoty podatku jaką M. S. naraził na uszczuplenie, wynoszącą około 100 000 złotych, znaczny okres czasu przez jaki nie płacił on podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy. Określając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę również to, że M. S. złożył w sprawie szczere wyjaśnienia, w których opisał powody, dla których nie płacił podatków, zaś jego nieprzyznanie się do winy wynikało wyłącznie z odmiennej oceny prawnej jego zachowania. Do okoliczności łagodzących wymiar sankcji wymierzonej oskarżonemu zaliczyć należy niewątpliwie fakt jego uprzedniej niekaralności, jak również to, że wywołany jego zaniechaniem stan naruszenia prawa podatkowego częściowo został przez niego usunięty, jako że regularnie uiszcza on stosowne kwoty z tytułu przedmiotowych zaległości.

Wykroczenie z art. 57 § 1 .k.k.s. zagrożone jest karą grzywny. W myśl art. 48 § 1 k.k.s., grzywna może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 roku (Dz. U. z 2015, poz. 1385), jego wysokość określono na poziomie 1 850 złotych. W związku z tym, możliwa do wymierzenia kara grzywny za wykroczenie skarbowe, waha się od 185 złotych do 37 000 złotych.

W ocenie Sądu, kara grzywny w wysokości ponad pięćdziesięciokrotnie wyższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jawi się jako konieczna dla spełnienia swej funkcji prewencyjnej, jak również osiągnięcia względem M. S. celów zapobiegawczych i wychowawczych, a w szczególności uświadomi mu, że nieregulowanie należności publicznoprawnych nie jest procederem opłacalnym, a tym samym powstrzyma go przed popełnieniem kolejnych wykroczeń skarbowych. Z uwagi na wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej, jak również fakt, iż do chwili wyrokowania nie została ona w pełni spłacona, a także wysokość osiągniętych przez oskarżonego dochodów oraz to, że nie ma on nikogo na utrzymaniu, kara taka z pewnością nie może być określona jako nadmiernie surowa, szczególnie w świetle tego, iż jest niemal czterokrotnie niższa od górnej granicy ustawowego zagrożenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.624 §1 k.p.k. w zw. z art.113 § 1 k.k.s., uznając, że ich uiszczenie – z uwagi na wysokość zasądzonej w niniejszym wyroku grzywny oraz kwotę ciężących na podsądnym zaległości podatkowych - stanowiłoby dla M. S. nadmierną uciążliwość.